

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobkyně **B. M.**, zast. J. M., proti žalovanému **Magistrátu města Zlína, stavebnímu úřadu**, se sídlem ve Zlíně, náměstí Míru 12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2012, sp. zn. MMZL-SÚ-55017/2012/Kol, č. j. MMZL 90505/2012

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem na zahájení řízení ze dne 24. 1. 2016 žalobkyně namítala nezákonnost protokolu s fotodokumentací vypracovaného na základě kontroly provedených prací při odstraňování části stavby garáže, zasahující na cizí pozemek a stavbu sklepu ze dne 27. 3. 2012, který byl vyhotoven žalovaným. Žalobkyně se dále domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ohledně stanovení podmínek pro odstranění části stavby ze dne 5. 3. 2012, sp. zn. MMZL-SÚ-23868/2012/Kol, č. j. MMZL 23936/2012, dále kolaudačního rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2012, sp. zn. MMZL-SÚ-55017/2012/Kol, č. j. MMZL 90505/2012 a dále se žalobkyně domáhala, aby soud zavázal žalovaného zaplatit jí náklady soudních řízení ve výši 3 811,50 Kč, 1 500 Kč a 4 226,98 Kč. Z návrhu na zahájení řízení vyplynulo, že návrh byl spojením celkem čtyř žalob k zahájení čtyř různých řízení, u nichž je třeba samostatně zkoumat podmínky řízení. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2016, č. j. 30 A 12/2016 – 35, došlo k vyloučení k samostatnému řízení žaloby směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2012, sp. zn. MMZL-SÚ-23868/2012/Kol, č. j. MMZL 23936/2012, dále k vyloučení žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2012, sp. zn. MMZL-SÚ-55017/2012/Kol, č. j. MMZL 90505/2012 a žaloby, již se žalobkyně domáhala po žalovaném zaplacení částky 3 811,50 Kč, 1 500 Kč a 4 226,98 Kč.

V nyní projednávané věci pod sp. zn. 30 A 25/2016 Krajský soud v Brně nadále projednává tu část žaloby, kterou se žalobkyně domáhala přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2012, sp. zn. MMZL-SÚ-55017/2012/Kol, č. j. MMZL 90505/2012.

Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že účastníkem kolaudačního řízení, jež vyústilo ve vydání žalobou napadeného kolaudačního rozhodnutí, byl stavebník předmětné garáže Z. K., osoba zúčastněná na řízení, přičemž s žalobkyní nebylo jednáno jako s účastníkem řízení a toto rozhodnutí jí nebylo ani doručováno. Žalobkyně uvedeným kolaudačním rozhodnutím disponuje, v kopii jej přiložila k návrhu na zahájení řízení. Předmětné řízení bylo vedeno podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění platném do 31. 12. 2006 (dále jen „stavební zákon“).

Krajský soud v Brně ve věci přezkumu nyní žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného již jednou rozhodoval, a to usnesením pod č.j. 30 A 49/2015 – 51 ze dne 4. 6. 2015, přičemž předmětné usnesení nabylo právní moci. Důvody, pro které soud žalobu odmítl, vyplývají z odůvodnění citovaného usnesení a jsou následující.

„Podle ust. § 78 odst. 1 stavebního zákona platí, že účastníky kolaudačního řízení jsou a) stavebník, b) vlastník stavby, c) uživatel (provozovatel), je-li v době zahájení řízení znám a d) vlastník pozemku, na kterém je kolaudovaná stavba umístěna, pokud jeho vlastnické právo může být kolaudačním rozhodnutím přímo dotčeno. Z návrhu na zahájení řízení nevyplývá, že by žalobkyně namítala, že by měla být účastníkem předmětného řízení ve smyslu posledně citovaného ustanovení stavebního zákona, že by tedy vztaženo k předmětné věci, byla účastníkem opomenutým. Soud dále vycházel z presumpce správnosti správního rozhodnutí, které neoznačuje žádného jiného účastníka kolaudačního řízení, než stavebníka. Jelikož žalobkyně účastníkem kolaudačního řízení nebyla a tvrzení, že jím být měla a byla nezákonně opomenuta, není součástí žalobních námitek, jedná se o žalobu podanou osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Žalobkyně účastníkem kolaudačního řízení nebyla, netvrdila, že by byla nezákonně opomenuta a žalobou napadeným rozhodnutím jí nebyly založeny, změněny, zrušeny nebo závazně určeny její práva nebo povinnosti. Soud byl proto povinen návrh na zahájení řízení odmítnout postupem podle ust. § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“, neboť podle tohoto ustanovení platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

Dále krajský soud také konstatuje, že návrhem na zahájení řízení bylo napadeno prvostupňové správní rozhodnutí, vůči němuž bylo přípustné podat odvolání. Podle ust. § 68 písm. a) s.ř.s. platí, že žaloba je nepřipustná také tehdy, nevyčerpá-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k oprávněnému prostředku jiného. Citované ustanovení zakotvuje zásadu, že soud je k přezkumu správního rozhodnutí oprávněn přistoupit až po využití opravných prostředků nacházejících se uvnitř správního řízení.

Ve smyslu ust. § 84 odst. 1 zákona č. 500/2004 správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, platí, že osoba, která byla účastníkem řízení, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může proti němu podat odvolání, přičemž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2008, č. j. 1 As 45/2007 – 48 vyplývá, že ust. § 84 odst. 1 správního řádu je nutné aplikovat nejen na případy, kdy se účastník sice účastnil celého správního řízení, avšak konečné rozhodnutí mu nebylo doručeno, ale i na případy, kdy potenciální účastník o probíhajícím správním řízení vůbec nevěděl a neparticipoval na něm a

tudíž mu ani konečné rozhodnutí doručeno nebylo. Žalobkyně měla (příp. má) na základě ust. § 84 odst. 1 správního řádu možnost podat proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí odvolání. Nevyužila-li dosud této možnosti, nevyčerpala opravné prostředky, které proti tomuto rozhodnutí připouští správní řád. Ústavní soud ve své rozhodovací činnosti přitom potvrdil, že se povinnost vyčerpat opravné prostředky vztahuje také na osobu, se kterou nebylo v prvostupňovém řízení jednáno jako s účastníkem řízení (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 8. 1998, sp. zn. II.ÚS 407/97). Je tak případně na žalobkyni, aby nesouhlasí-li s žalobou napadeným rozhodnutím a má-li za to, že měla být účastníkem řízení, podat proti němu odvolání, přičemž o jeho přípustnosti či oprávněnosti bude rozhodováno postupem podle správního řádu příslušným správním orgánem (Krajským úřadem Zlínského kraje). Jelikož žalobkyně nevyčerpala doposud opravné prostředky, je návrh na zahájení řízení podle ust. § 68 písm. a) s.ř.s. nepřipustný a soud by byl povinen jej odmítnout postupem podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s.

Soud dále uvádí, že není přesně zřejmé, kdy byla žalobkyně s obsahem žalobou napadeného rozhodnutí seznámena. Uvedené rozhodnutí je přílohou návrhu na zahájení řízení; ze sdělení k podnětu k přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vydaného Krajským úřadem Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, oddělení stavebního řádu ze dne 19. 12. 2012, č. j. KUZL 78246/2012, sp. zn. KUSP 72033/2012 ÚP-Ka vyplývá, že žalobkyně měla ke dni 19. 11. 2012 povědomí o žalobou napadeném rozhodnutí, neboť spolu s p. J. M. zaslali Krajskému úřadu Zlínského kraje podnět k jeho přezkumu. Skutečnost, že žalobkyně byla s žalobou napadeným rozhodnutím seznámena, vyplývá i z listiny Magistrátu města Zlína, stavebního úřadu ze dne 5. 3. 2014, sp. zn. MMZL-SÚ-006146/2014/Kol, č. j. MMZL 029976/2014 a ze sdělení Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, oddělení stavebního řádu, žalobkyni a p. J. M. ze dne 6. 5. 2014, č. j. KUZL 24172/2014, sp. zn. KUSP 20655/2014 ÚP-Vác. Další otázku, kterou by soud musel řešit, pokud by nezjistil shora uvedené důvody pro odmítnutí věci, je otázka včasnosti podané žaloby.“

K výše uvedeným důvodům přistupuje v případě žaloby ze dne 24. 1. 2016 další a nyní nejpodstatnější důvod pro její odmítnutí, a to překážka věci rozhodnuté shora citovaným usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 4. 6. 2015, č. j. 30 A 49/2015 – 51. Podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. totiž platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat.

O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 3 s.ř.s., podle něhož platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem;

to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. 3. 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu